

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizeci și una după Rusalii

Ilustrare grafică realizată de Maria Gheorghită

Evanghelia duminicii Vindecarea orbului din Ierihon Luca XVIII, 35-43

35. Și când s-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind.
36. Și auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta.
37. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul.
38. Și el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!
39. Și cei care mergeau înaintea îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!
40. Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; apropiindu-se, l-a întrebat:
41. Ce vorești să-ți fac ? Iar el a zis: Doamne, să văd !
42. Și Iisus i-a zis: Vezi ! Credința ta te-a mântuit.
43. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu.

Vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Și tocmai pentru aceea am fost miluit, ca Iisus Hristos să arate mai întâi în mine toată îndelunga Sa răbdare, ca pildă celor ce vor crede în El, spre viața veșnică.

Fragment din **Apostolul zilei** - I Tim.1,15-17

Răbdarea în suferințe - Sfântul Ioan Gură de Aur -

Cât de multe neplăceri nu întâmpinăm noi în toate zilele, și ce suflet tare se cere, spre a nu fi cineva supărat și nerăbdător, ci a proslăvi, a lăuda și a cinsti pe cel ce îngăduie a veni asupra noastră astfel de ispite ? Cât de multe nenorociri și buimăceli neașteptate nu dau peste noi ? Și totuși cineva trebuie să înăbușească gândurile cele rele, și să nu învoiască limbii a grăi lucruri păcătoase. Între noi însă sunt oameni, care când li se întâmplă ceva rău, când sunt jigniți de cineva, sau cad în boală, îndată izbucnesc din ei hulele. Ei suferă chinul bolii, dar folosul, ce ar putea ei să tragă dintr-aceasta pentru mântuirea lor sufletească, și-l răpesc ei înșiși. Ce faci o omule ? Hulești tu pe Dumnezeu binefăcătorul tău, mântuitorul tău, apărătorul și îngrijitorul tău ? Nu bagi de seamă oare, că alergi la prăpastie, și te asvârli însuși pe tine în fundul cel mai adânc ? Oare prin hulire faci tu suferința ta mai lesnicioasă ? Nu ! Tu o sporești prin nerăbdarea ta și prin păcatul tău, și-ți faci chinul mai strașnic.

Dar poate tu nu poți tăcea de durere. Iată eu nu-ți poruncesc să fii cu totul mut. Însă în loc de a huli pe Dumnezeu, tu trebuie să-L proslăvești, în loc de a cârți asupra Lui, tu trebuie să-L cinstești și să-L lauzi. Mărturisește Domnului păcatele tale, strigă tare întru lauda lui Dumnezeu, prin aceasta îți vei ușura suferințele tale, apropiindu-se Dumnezeu iarăși de tine prin harul său cel bogat întru ajutor. Dimpotrivă, dacă tu hulești pe Dumnezeu, alungi de la tine ajutorul Lui.

Dacă apăsarea ispitei și sărăcia ar fi o adevărată pricină de necaz împotriva lui Dumnezeu și de huliri, atunci ar trebui ca toți săracii să hulească pe Dumnezeu. Uitați-vă la Lazăr cel sărac. Chiar cea mai mare sărăcie n-a putut aduce vreo vătămare sufletului său, n-a putut să-l împingă la cârtire asupra lui Dumnezeu. Ce zic eu, sărăcia ? Nici chiar de s-ar aduna toate relele putincioase, n-ar putea zguduî sufletul unui om iubitor de Dumnezeu și înțelept, nici a-l abate de la fapta cea bună. De aceea, iubitorilor, nu mai ziceți, că sărăcia, boala și primejdia ne silesc a cârți împotriva lui Dumnezeu și a-L huli ! Nu sărăcia, ci nebulnia; nu boala, ci obrăznicia, nu primejdia, lipsa de frica lui Dumnezeu ne îndeamnă la huirile cele fără de judecată, ca și la toate răutățile.

Deci când tu, o omule, cazi în vreo boală, sau în orice ticăloșie, adu-ți aminte de Iov, de carnea lui cea schingiuită, și de Sfântul său trup cel plin de răni, de a pierderea celor zece fii deodată. Deci când tu pierzi un fiu sau o fiică, aleargă la Iov cel răbdător, și te vei întoarce mângâiat. Dar dacă tu zici: "Acesta a fost Iov și de aceea a putut să fie atât de răbdător, eu însă nu mă pot asemăna cu dânsul" și altele, apoi prin aceasta tu numai îți vei atrage o mai mare răspundere. Căci tu trebuie să fii încă mai răbdător, decât dânsul. Pentru ce aceasta ? Pentru că el a trăit înainte de timpul harului, când viața nu era așa de regulată, harul Sfântului Duh nu se revărsase încă asupra oamenilor, când încă era foarte greu de a birui păcatul, când domnea încă blestemul și moartea avea încă grozăvia sa. Acum însă pentru noi lupta s-a făcut mai ușoară, de când venirea lui Hristos a ridicat toate aceste piedici la răbdării. De aceea, de când Dumnezeu ne-a dat atât de multe haruri nu mai avem nici o dezvinovățire, când noi nu ne asemănăm lui Iov întru răbdare.

Suferința și strigătul către Dumnezeu

Prin rugăciune vei învinge !

Despre suferință s-a vorbit de cele mai multe ori în termeni ca acceptare, resemnare, speranță sau încredere. În unele cărți și interpretări mai noi am regăsit, cu uimire, o nouă abordare, foarte diferită, a acestui subiect. "Reacția violentă a omului la rău intră în ordinea divină". Surprinzător sau nu, Dumnezeu acceptă o atitudine de răzvrătire a omului care este considerată naturală, în ordinea firii. Ba chiar, unii filosofi o consideră "misterul chipului divin în om". Aici am putea încadra strigătul aproape vehement al orbului: „Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!”

Dumnezeu acceptă dialogul cu omul, chiar îl încurajează în căutarea răspunsului. Cel mai bun exemplu este cazul lui Iov, care a acceptat o vreme toate lipsurile și lucrurile rele ce i se întâmplau ca fiind venite de la Dumnezeu. A venit însă momentul în care s-a răzvrătit, a cerut explicații lui Dumnezeu, simțindu-se nedreptățit, pedepsit cu mult mai mult decât considera el că ar fi meritat. Atitudinea lui e bătaioasă – el nu acceptă pur și simplu, ci întrebă, vrea să afle "de ce" și "pentru ce". Arunci când izvorăște din suferință, această atitudine capătă o legitimitate neașteptată. Dumnezeu nu îl condamnă pe Iov, nu îl pedepsește mai drastic, ci acceptă dialogul (Iov, cap. 38-40), iar în final îl răsplătește îndoit decât avuse la început.

Dacă Mântuitorul Hristos apostrofează întrebările izvorâte din curiozitate: „De ce noi n-am putut să-l vindecăm ?”(Mt 17,19) sau „arată-ne nouă pe Tatăl !” (Ioan 14,8), el acceptă să dea explicațiile necesare, atunci când întrebările sunt în legătură cu suferința umană: „Se cade a vindeca sâmbăta ?”(Lc. 14,3) sau „cine a păcătuit, el, sau părinții lui de s-a născut orb?” (Ioan 9,2). Și chiar El însuși, la vreme de suferință, întrebă: „Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit ?”(Mt. 26,24)

Dar cel mai bine surprinde această dorință de clarificare a motivațiilor pentru suferința umană Cartea Psalmilor. În recitarea psalmilor, Dumnezeu devine un interlocutor foarte apropiat de simțirea umană: „Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă !”(Ps.140,1), „Doamne, când vei vedea ?” (Ps.34,16), „Până când, Doamne mă vei uita ?”(Ps. 12,1). Psalmul ne apropie foarte mult de Mântuitorul, care este chipul uman al lui Dumnezeu. De aceea Psaltirea se recomandă a fi citită mai ales la vreme de suferință trupească sau sufletească, la vreme de tulburare și încercare, dar și la despărțirea de cei ce pleacă dintre noi.

Suntem oameni, e inevitabil să nu greșim sau să nu păcătuim. Stă în natura ființei umane. Și suferința poate fi o etapă în mersul vieții. Poate, pe moment, nu îi găsim o justificare. Mai târziu însă o acceptăm sau chiar realizăm că am învățat ceva din clipele mai puțin fericite. Și Îl rugăm pe Dumnezeu să ne binecuvânteze, ca pe dreptul Iacob care s-a luptat cu îngerul. Niciodată nu este prea târziu, ci întotdeauna există o șansă, chiar și pentru cei mai întârziați, să zică, asemenea orbului din Ierihon: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!”

Marina Irimia

Ne aflăm într-o perioadă în care majoritatea studenților sunt în febra examenelor. Alături de pregătirea temeinică în diferitele domenii, trebuie să recunoaștem rolul important pe care îl are rugăciunea, ajutorul și harul de la Dumnezeu în viața noastră. Pentru că sunt condamnate lipsa de purtare de grijă, neglijența, chiar motivate de credință - "să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul Tău" (Matei 4,7; Deut. 6,16) -, cât și încrederea exclusivă în forțele proprii, negând ajutorul lui Dumnezeu fără de care nu putem face nimic (Ioan 15,5). Suntem chemați așadar, să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, prin rugăciune.

De asemenea, mai ales atunci când avem examen și când învățăm pentru examen, este recomandabil a se citi (individual dar și de către cei din familia celui care are examen) *Acatistul Mântuitorului, Acatistul sau Paraclisul Maicii Domnului sau Acatistul către Preasfântul și de viață făcătorul Duh Dumnezeul nostru*. Sigur că aceste acatiste nu se citesc numai atunci când avem nevoie de ajutor la examene, la învățătură, ci în tot timpul vieții noastre, deoarece luminarea înseamnă desăvârșire. Desăvârșirea în lumea aceasta este un urcuș continuu și infinit. Sfântul Serafim de Sarov, la întrebarea lui Motovilov: "Care este sensul vieții omului pe pământ", acesta i-a răspuns: "... rugăciunea, postul, faptele de milostenie, toate acestea sunt foarte bune, dar reprezintă doar mijloace, nu scopul vieții creștine. Adevăratul scop este dobândirea Duhului Sfânt".

Rugăciune pentru ajutor la examene

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu cel viu, ajută-l pe copilul acesta (numele) să treacă cu bine această încercare ce îi stă înaintea. Cel ce ne-ai cerut să fim înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii, luminează-l pe robul tău (numele) să învețe ceea ce trebuie ca să fie bine pregătit la examenul care îl așteaptă.

Tu știi ce e bine și ce e rău. În mâinile Tale sunt viețile noastre. Noi, crezând că este de folos acestui copil să iasă încununat din această încercare, Te rugăm să arăți și de această dată puterea ajutorului Tău. Dar să nu fie după voia noastră, Doamne, ci după voia Ta cea sfântă, că Tu îl iubești mai mult decât noi și știi ce-i este cu adevărat de folos.

Doamne, ajută-l pe robul Tău (numele) să nu caute gloria lumească, ce este degrab trecătoare, ci să caute viețuirea curată și sfântă, ca să dobândească Împărăția cerurilor.

Viețile oamenilor sunt pline de încercări. Ce folos vom avea dacă vom câștiga bunătățile vremelnice, de nu le vom dobândi pe cele veșnice ? Ce folos vom avea de ne va lăuda lumea aceasta, dacă faptele noastre nu sunt bineplăcute Ție ?

Ajută-ne, Dumnezeule, ca numai la Tine să căutăm împlinirea noastră și să preaslăvim în vecii vecilor Numele Tău cel Sfânt. Amin.

(Danion Vasile, *Cum să ne creștem copiii – Canon de rugăciune pentru copilul bolnav*, Editura Sofia, București 2002)

Liturghia pe înțelesul tuturor

(urmare din numerele trecute)

34. Ce reprezintă anafora și care este rostul ei ?

Anafora reprezintă părțile de pâine tăiate din pâinea sau prescura binecuvântată, din care a fost scos Agnețul pentru Sfânta Împărtășire. Aceasta se împarte la sfârșitul Sfintei Liturghii credincioșilor din biserică, urmând să o consume pe nemâncate și ducând eventual și celor din familie care nu au putut veni la biserică. De aceea, tot cel ce primește anafora, o primește ca pe pâinea de la ospățul în timpul căruia Însuși Stăpânul lumii stătea de vorbă cu ucenicii Săi (Amintim că un articol mai detaliat asupra simbolisticii Anaforei a fost publicat în numărul 25 al Foi parohiale, din data de 10.08.2003).

35. Ce folos și ce câștig sufletesc avem luând parte la Sfânta Liturghie ?

Rânduiala Sfintei Liturghii este, pentru cine o urmărește cu luare aminte, o adevărată școală de învățătură creștină, o bogată comoară de învățăminte, la îndemâna și pe înțelesul tuturor. Într-însa creștinul găsește învățătura de credință a Bisericii, fie sub forma prescurtată a Crezului, fie sub forma cântărilor și a rugăciunilor din care este alcătuită rânduiala Sfintei Liturghii. Găsim apoi Sfânta Scriptură, în citirile din Apostol și din Sfânta Evanghelie, în nenumăratele versete și cuvinte din Biblie presărate din belșug în rugăciunile și cântările din Liturghie, precum și în tâlcuirile Sfinților Părinți din Cazanii sau în predica, rostită de preot.

Dar, mai presus de orice, găsim în rânduiala Sfintei Liturghii însăși Istoria sfântă a mântuirii noastre, arătată prin semnele văzute care alcătuiesc sfânta slujbă. Am văzut cum toate cele ce se săvârșesc, se cântă și se rostesc în timpul Sfintei Liturghii ne duc cu gândul la Hristos Domnul, pentru că în ele Îl vedem arătat pe El și întreaga Lui lucrare mântuitoare. Luând deci parte la Sfânta Liturghie, petrecem împreună cu Iisus, ascultăm glasul Lui, suntem aproape de Dânsul; iar dacă ne împărtășim, ne unim cu El: El petrece întru noi și noi întru El (Ioan 6, 56).

De aceea ne îndeamnă Sfântul Maxim Mărturisitorul: "Tot creștinul trebuie să se afle des în Sfânta Biserică și să nu lipsească niciodată de la Sfânta Liturghie, pentru Sfinții Îngeri care sunt de față și scriu de fiecare dată pe cei ce intră și se înfățișează lui Dumnezeu și care fac rugăciunii pentru ei; de asemenea, pentru harul Sfântului Duh, care e în chip nevăzut pururea prezent, dar în chip deosebit mai ales în timpul Sfintei Liturghii... Să nu lipsim, așadar, de la Sfânta Biserică a lui Dumnezeu, care cuprinde atâtea taine ale mântuirii noastre în sfânta rânduială a dumnezeieștilor simboluri ce se săvârșesc". Iar Sf. Simion al Tesalonicului adaugă: "Să venim cu dragoste și cucernicie, de se va putea mai mult decât la altă rugăciune, la Liturghie în fiecare zi, căci din nimic altceva ca dintr-aceasta nu va avea folos credinciosul ". Cine nu participă la Sfânta Liturghie, acela a încetat de a mai fi creștin adevărat. Legătura lui cu Hristos e ruptă; unul ca acela s-a făcut mădular uscat, bolnav sau mort al Bisericii sau al Trupului lui Hristos (Ioan 15, 5-6). De

aceea, vechile rânduiele ale Sfinților Părinți pedepseau pe cei ce lipseau de la biserică mai mult de trei duminici consecutiv (Canonul 11 al Sinodului din Sardica și Canonul 80 al Sinodului VI ecumenic).

36. Cum trebuie să ne pregătim pentru Sfânta Liturghie?

Dacă pregătirea în vederea slujirii Sfintei Liturghii este absolut obligatorie pentru preotul slujitor, cuprinzând cele două aspecte, trupească și sufletească, ea este tot așa de necesară și credincioșilor care vor să participe la slujba divină. Sintetizând sau reducând la două obligațiile celor care vor să fie părtași misterul liturgic săvârșit pe sfintele altare, trebuie să spunem că acestea înseamnă curăție trupească și sufletească, pregătirea aceasta începe din ajunul sărbătorii când este de dorit să participăm la slujba de seară, care, împreună cu cea de dimineață (utrenia) ne pregătesc și dispun sufletește pentru a participa la Sfânta Liturghie. Este lucru bun și de dorit ca atunci când luăm parte la sfintele slujbe, și mai ales, la Sfânta Liturghie, să fim împăcați cu toată lumea, uitând vrăjmășia și dușmănia și iertând pe cei care ne-au greșit, cu atât mai mult cu cât dorim să ne și împărtășim.

Gândindu-ne că mergem în biserică sau în casa lui Dumnezeu, se cuvine să avem o ținută vestimentară adecvată, decentă și de bun simț.

37. Când trebuie să prezentăm darurile de pâine și de vin la altar, însoțite de pomelnice?

Este recomandabil ca darurile de pâine, vin etc. însoțite de pomelnice să fie aduse de credincioși înainte de începerea Sfintei Liturghii, adică în timpul slujbei Utreniei, când se săvârșește prima parte a Liturghiei, Proscomidia, slujbă în timpul căreia preotul pomenește pe cei vii și morți, înscriși în pomelnicele pe care le prezentăm preotului alături de pâine și vin. Prezentarea la Sfântul altar a darurilor noastre de pâine și vin, după începerea Sfintei Liturghii și mai ales după Ieșirea cu cinstitele daruri, sau Vohodul Mare, este neindicată, preotul nemaiputând pomeni pe cei înscriși pe pomelnice. A-l chema pe preot la ușa altarului după acest moment, pentru a-i da ofranda liturgică, înseamnă un gest nepotrivit cu această parte a Sfintei Liturghii, când preotul are de îndeplinit lucrarea cea mai importantă, adică sfințirea darurilor, prin marea Rugăciune a anaforei sau canonul euharistic, când el are de rostit rugăciuni foarte importante, cuvintele de instituire a Sfintei Euharistii, rostite de Mântuitorul la Cină, epicleza – rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt și de sfințire a darurilor, ca și rugăciunile de mijlocire.

38. Cum să luăm parte la Sfânta Liturghie ? Sau cum se cuvine să stăm și ce trebuie să facem în biserică ?

Cât privește participarea directă la sfintele slujbe, ea trebuie să înceapă o dată cu intrarea în biserică. Intrând în sfântul locaș, trebuie să ne comportăm ca în prezența lui Dumnezeu. Așa cum se spune în ecteniile rostite în biserică, aici trebuie să intrăm „cu credință, cu evlavie și cu frică de Dumnezeu”, lepădând „toată grija cea lumească”, cum ne îndeamnă cântarea Herucului.

Când intră în biserică, credincioșii sunt îndemnați să spună această rugăciune pe care o rostea și proorocul

David: *“Intra-voi în casa Ta, închina-mă-voi în biserica Ta cea sfântă, întru frica Ta, Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea Ta, pentru vrăjmașii mei, îndreptează înaintea Ta calea mea, ca fără alunecare să preaslăvesc o Dumnezeuire; pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”*. Apoi, creștinul se închină mai întâi la icoana din dreapta, apoi același lucru îl va face la icoana din stânga, păstrând această ordine și la icoanele din față. Precum știm, în Biserică, fiecare icoană are un loc bine determinat. De exemplu: pe iconostasul mic se află întotdeauna duminica icoana Învierii, iar în zilele de sărbătoare, icoana sărbătorii, sau a sfântului; pe catapeteasmă, ușile împărătești sunt încadrate de icoana Mântuitorului și a Maicii Domnului, iar la extremitatea dreaptă se găsește icoana hramului, a sfinților protectori ai Bisericii. Atunci când ajungem în fața Sfântului Altar, după icoana de pe iconostasul mic, sărutăm icoana Mântuitorului și icoana Hramului, ce se găsesc tot în partea dreaptă. Trecând în partea stângă, ne închinăm când traversăm centrul bisericii, apoi sărutăm icoana Maicii Domnului din față și apoi icoanele de pe partea stângă a catapetesmei: icoana Maicii Domnului și, în cazul Bisericii noastre, icoana Sfântului Ioan Botezătorul și apoi icoana Sfântului Apostol Andrei și a Sfântului Ierarh Nicolae. Nu se recomandă a săruta icoanele de pe Ușile împărătești și nici a trece prin fața acestora, iar ușile diaconești se pot săruta doar atunci când se intră în sfântul altar.

Trebuie menționat că închinarea și sărutarea unei icoane trebuie întotdeauna însoțită de rugăciune. Conform rânduielilor, la icoana Mântuitorului se rostește această rugăciune: *Preacuratului Tău Chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeuule. Că de voie ai binevoit a Te sui cu Trupul pe Cruce ca să izbăvești din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm Ție: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru cel ce ai venit să mântuiești lumea. La icoana Maicii Domnului se rostește rugăciunea: Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne pe noi milostivirii, Preacurată Născătoare de Dumnezeu. Cauți spre poporul cel păcătos. Arată, precum de-a pururea, puterea ta. Că întru tine nădăduind, strigăm “Bucură-te” ca și oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trup. Sau aceasta: Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Fecioară Marie, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești tu între femei și bindecuvântat este rodul pântecei tale, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre. În fața icoanei unui sfânt este bine a se rosti troparul (rugăciunea specifică a sărbătorii sfântului). Evident există și o formă scurtă de rugăciune. La icoana Mântuitorului putem spune: *Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, milostiv fii mie păcătosului, sau chiar rugăciunea vameșului: Dumnezeuule, milostiv fii mie, păcătosului !* La icoana Maicii Domnului se poate spune: *Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluiește-mă, ajută-mi mie. Iar la icoana unui sfânt: Sfinte, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi (pentru mine) păcătosul. Și încă un lucru foarte important: dacă rugăciunea rostită în fața icoanei este scurtă, pentru a nu împiedica și pe ceilalți creștini să o sărute, este necesar a fi completată cu rugăciuni personale, după ce ne-am ocupat locul convenit pentru a sta la slujbă. Cât timp ne aflăm în biserică,**

suntem de fapt în fața sfințelor icoane și avem posibilitate de a adresa rugăciuni celor zugrăviți pe ele.

În general, cinstirea unei icoane se face, fie prin două închinăciuni înainte de a săruta icoana, și apoi încă o închinăciune, fie două metanii înainte de a săruta icoana și încă una după ce s-a sărutat icoana, sau măcar o însemnare cu semnul Sfintei Cruci, în funcție de locul, momentul și posibilitățile pe care le are pentru a se manifesta fiecare. În acest sens, se recomandă închinarea la sfințele icoane înainte și după serviciul religios care se oficiază în Biserică. De asemenea, trebuie avut în vedere a evita închinarea la icoanele din față și de la catapeteasmă, după începerea Sfintei Liturghii, pentru a nu tulbura prin propria manifestare Taina lui Hristos și rugăciunea Bisericii. Ne vom închina doar la icoanele din spate, căci Liturghia însăși ne este Icoana Mântuirii, Icoana Împărăției lui Dumnezeu.

Ținuta din timpul sfintei slujbe trebuie să fie caracterizată de seriozitate și demnitate, pe măsura lucrării sfințitoare și mântuitoare care se desfășoară în sfântul altar. Nu este îngăduit să se râdă, să se vorbească, să se glumească sau să se întoarcă privirea după cei care intră în biserică sau să umblăm dintr-o parte în alta, producând dezordine, ci trebuie să urmărim cu maximă atenție lucrarea care se desfășoară și care ne cuprinde pe toți, slujitori, cântăreți sau cor.

Tot în legătură cu participarea la Sfânta Liturghie trebuie să spunem că este de dorit să rămânem în biserică pe tot parcursul desfășurării sfintei slujbe, pentru a ne putea astfel bucura pe deplin de darurile și binefacerile pe care le primim prin Sfânta Liturghie. În această privință, Sfântul Ioan Gură de Aur îi compară pe cei care părăsesc biserica înainte de terminarea Sfintei Liturghii, cu Iuda care a plecat de la Cină înainte de terminarea acesteia. Participarea la Sfânta Liturghie ar trebui să culmineze cu împărtășirea, care cere pregătirea necesară. Dacă nu putem lua Sfânta Împărtășanie, măcar anafură trebuie să primim. În acest caz ca de altfel, în general, trebuie să mergem la biserică fără să mâncăm nimic.

Aici se încheie demersul nostru prin care am dorit să contribuim la o mai bună cunoaștere asupra simbolisticii Sfintei Liturghii, a îndatoririlor și a atitudinilor corecte care se impun a le avea în raport cu aceasta. Desigur că prezentarea noastră nu are pretenția exhaustivității, astfel încât orice întrebare sau nelămurire pe care o aveți în legătură cu această problemă și nu numai, vă rugăm să ne-o faceți cunoscută. Reînnoim anunțul prin care vă informam că așteptăm sugestiile și întrebările dumneavoastră în cutia ce se află lângă pangarul parohiei.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.